

Οι σημειώσεις του Βασίλη Παπαδόπουλου

rejected.gr/shmeioseis-papadopoulos

02/05/2020

Απρίλιος του '19, δύο μέρες πριν την κατάκτηση πρωταθλήματος από τον ΠΑΟΚ. Μπορώ να σου πω ότι δεν το πολυσκέφτηκα. Την βρήκαν κάτι κορίτσια κακοποιημένη και την έφεραν στο κτηνιατρείο που βρισκόμουν κι εγώ εκείνη τη στιγμή. Δυόμιση-τριών μηνών ήταν τότε. Την έφεραν και ήρθε και κούρνιασε ανάμεσα στα πόδια μου. Την επόμενη στιγμή ήμασταν στο αμάξι και πηγαίναμε σπίτι. Στην αρχή είχα αγχωθεί. Δεν ήξερα τι να κάνω. Ή καλύτερα τι πρέπει να κάνω. Τι χρειάζεται εκτός από φαΐ και νερό. Πιστεύω ένα χρόνο μετά, ήταν η καλύτερη επιλογή που μπορούσα να έχω πάρει. Όπως μου είχε πει κι ένας φίλος: «το σκυλί θα σου αλλάξει τη ζωή». Τώρα καταλαβαίνω τι εννοούσε. Είναι δεκαπέντε μηνών, setter, με μία ενέργεια μη-διαχειρίσιμη, ρε φίλε.

Όταν έσκασε η πανδημία, πίστευα πως δεν θα μας επηρεάσει και πολύ.

Δεν έχω καταλάβει τι έχει συμβεί, τον τελευταίο ενάμιση μήνα. Έχω καταλάβει, δηλαδή, αλλά είναι αυτό που λες: «όντως τώρα; Όντως;». Πίστεψα ότι δεν ήταν και κάτι. Ήταν, όμως. Υποχρεωτική καραντίνα στο σπίτι, για να μειώσουμε τα κρούσματα. Ίσως, μια ευκαιρία για υποχρεωτική ανασκόπηση. Προσωπικά, έτσι κι αλλιώς, δεν έβγαίνα και πολύ πριν. Καθόμουν σπίτι. Δεν με τρέλαινε η ιδέα του έξω. Μας είπαν λοιπόν να μείνουμε σπίτι, να περιορίσουμε τις εξόδους και να πλένουμε τα χέρια μας. Τρία

πράγματα. Τρία πράγματα, τα οποία κατάφερε μία μερίδα ανθρώπων να τα κάνει λάθος.
Ή και να μην τα κάνει και καθόλου. Η πλειοψηφία, όμως, πιστεύω τα τήρησε κατά
γράμμα.

-

Θα γούσταρα βγαίνοντας να γινόταν ένα μεγάλο πάρτι. Λίγη εκτόνωση. Με πολύ αλκοόλ, βλέμματα, μουσική, διαφωνίες, γενικά ζωή, άνθρωποι. Έστω και με δύο μέτρα απόσταση και να μιλάμε δυνατά ο ένας στον άλλον. Μου λείπουν οι άνθρωποι, οι φίλοι, οι συνεργάτες. Η εργασία μου. Αλλά, η εργασία μου δεν υφίσταται χωρίς κοινό, χωρίς ανθρώπους. Έστω κι έναν. Δεν είμαστε όπως στο ποδόσφαιρο, που θα στηθούν μερικές κάμερες στο γήπεδο και θα κάτσουμε με μπύρες να δούμε έναν αγώνα στο σπίτι μας. Υπάρχουν πολλά κοινά ανάμεσα σε ποδόσφαιρο και θέατρο. Αλλά στο θέατρο εξαρτάσαι από τη φυσική παρουσία του κοινού πολύ περισσότερο απ' ότι στο ποδόσφαιρο ή σε άλλα αθλήματα. Έχεις ανάγκη το κοινό για πολλούς λόγους. Στεναχωριέμαι που το λέω, αλλά πιστεύω, ότι θα το σκεφτεί πολύ κάποιος, από δω και μπρος, αν θα πάει να κλειστεί σε έναν – είτε εσωτερικό είτε εξωτερικό – χώρο, για να παρακολουθήσει μια παράσταση. Δεν χάνω την πίστη μου όμως.

Είμαι από κείνους, που τυχαίνει τη συγκεκριμένη περίοδο να εργάζονται και να έχουν συμβόλαιο με έναν κρατικό φορέα, το ΚΘΒΕ. Έναν φορέα, που τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο, μπορεί και πληρώνει τους εργαζομένους του. Όμως υπάρχουν τόσοι πολλοί, μα τόσοι πολλοί, που δεν εργάζονται σε έναν κρατικό φορέα. Υπάρχουν ηθοποιοί, χωρίς

σύμβαση, χωρίς συμβόλαια, που πληρώνονται με την παράσταση, που παίρνουν ποσοστά, άλλοι που έκαναν πρόβες, απλήρωτοι όπως συνηθίζεται, και περίμεναν να ανέβει η παράσταση για να πληρωθούν. Αυτοί όλοι πώς ζουν τώρα; Έχει αναρωτηθεί κανείς; Και όχι, δεν είναι όλοι οι ηθοποιοί τυπάκια τα οποία με τα λεφτά των γονιών τους κάνουν θέατρο. Αυτή είναι μια μικρή μερίδα. Όλοι οι υπόλοιποι, για δικούς τους λόγους ο καθένας, προσπάθησαν να κάνουν το χόμπι τους επάγγελμα – όπως συνηθίζεται να λέγεται. Έγιναν ηθοποιοί, χορευτές, μουσικοί, καλλιτέχνες γενικά. Και θέλουν να πληρώνονται. Ή τουλάχιστον να έχουν την ίδια αντιμετώπιση με άλλους συναδέλφους τους. Καλό θα ήταν, όπως βοήθησε η πολιτεία τόσους εργαζομένους, να βοηθήσει και αυτούς.

Στέλνω χαιρετισμούς σε αγαπημένους μου ανθρώπους, που δεν μπορώ να τους δω, είτε είναι 20 μέτρα μακριά, είτε 500 χιλιόμετρα. Θα ανταμώσουμε σύντομα. Δυνατοί. Αισιόδοξοι. Ρομαντικοί. Χοντροί. Μα πάνω απ' όλα μαζί. Μαζί δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα. Καραντίνα μέρα... Χάθηκε το μέτρημα. Πείνασα.

Ο Βασίλης Παπαδόπουλος είναι ηθοποιός. Αν πραγματοποιηθούν θεατρικές παραστάσεις το φετινό καλοκαίρι, θα συμμετάσχει στη θεατρική παράσταση «Όρνιθες» από το Κ.Θ.Β.Ε..